

afslå en ansøgers ønske om at få en alkoholbevilling.

Også virksomhedernes *ydre karakter, indretning og forretningsgang* – kort sagt *restaurationspræg* – har givet anledning til kendelser i landsbevillingsnævnet. I 4 tilfælde har man ment, at kommunen i tilstrækkelig grad har kunnet begrunde sit afslag ædruelighedspolitisk, respektive politimæssigt eller socialt, men i 3 tilfælde har landsbevillingsnævnet fundet det nødvendigt at omgøre de afslag på bevilling, som en kommune havde givet.

Der har i kommunerne været en vis tilbøjelighed til at tage afstand fra alkoholbevillinger til *specielle lokaliteter*, såsom restauranter i forbindelse med benzintankstationer, klubhuse for sportsforeninger, idrætshaller og forsamlingshuse. Landsbevillingsnævnet har ikke kunnet anerkende nogen ædruelighedspolitisk begrundelse for at nægte bevilling i sådanne tilfælde og har i 10 kendelser omgjort de kommunale afslag, dog som regel med visse begrænsninger af bevillingen. I nogle tilfælde har man således alene tilladt bevilling til udskænkning af øl, og når det har drejet sig om klubhuse, idrætshaller og forsamlingshuse har man hyppigt foretaget begrænsning til en medlemskreds, selskabelige sammenkomster og lign.

4. Restaurationens *beliggenhed* har været stærkt dominerende i de begrundelser for afslag, som landsbevillingsnævnet gennem de indbragte klagesager har været stillet overfor, jfr. herved det indledningsvis anførte om ombudsmandens og handelsministeriets anerkendelse af »byplanmæssige hensyn« som en selvstændig begrundelse for et afslag. Også ædruelighedspolitiske synspunkter gør sig gældende i flere sådanne tilfælde.

I alt har landsbevillingsnævnet afsagt 42 kendelser på dette grundlag, hvoraf de 24 gik ud på stadfæstelse af kommunernes afslag, og 18 var ensbetydende med, at et kommunalt afslag blev omgjort og bevilling givet, dog i nogle tilfælde kun som en bevilling begrænset til udskænkning af øl.

Landsbevillingsnævnet har i en række tilfælde anerkendt den nævnte begrundelse, når denne – som det er tilfældet i en af landets største kommuner – er i overensstemmelse med en forud fastlagt *miljøplan*, hvor-

ved placeringen og fordelingen af restauranter i en bys forskellige kvarterer er fastlagt. Landsbevillingsnævnet har ligeledes i en række tilfælde anerkendt en kommunes henvisning til, at et bestemt kvarter var *overbelastet med bevillinger*, men har også i nogle tilfælde måttet tage afstand fra denne begrundelse, heraf i visse tilfælde dog således, at man indskrænkede sig til at tillade en bevilling til udskænkning af øl.

Specielle miljøhensyn (beliggenhed ved campingplads, skoler, i boligområder m. v.) og *trafikforhold* er ligeledes indgået i kommunernes og landsbevillingsnævnets overvejelser og har givet sig udslag i såvel stadfæstelse som omgørelse af kommunernes afslag, afhængigt af, hvor konkret overbevisende den kommunale begrundelse har været.

I et enkelt tilfælde har landsbevillingsnævnet statueret, at der ikke var hjemmel til at give alkoholbevilling, fordi ansøgeren *ikke havde noget konkret forretningssted*.

5. Det er nærliggende ud fra en kommunal tankegang at motivere et afslag på alkoholbevilling med, at der enten ikke er behov for flere restauranter med udskænkning af stærke drikke i kommunen, eller at konkurrencen mellem de bestående restauranter er tilstrækkelig. Er det berettiget at afslå en ansøgning om alkoholbevilling med denne begrundelse? Det er det efter ombudsmandens opfattelse og handelsministeriets indledningsvis omtalte cirkulære af 4. marts 1974 ikke, medmindre afslaget kan motiveres ædruelighedspolitisk. En sådan motivering må ifølge landsbevillingsnævnets opfattelse have en konkret overbevisende karakter, og det er derfor ikke overraskende, at landsbevillingsnævnet i 18 af de 25 afslag af denne art, der har været indbragt for landsbevillingsnævnet, har omgjort kommunernes afgørelse og bestemt, at en ansøgning om alkoholbevilling skulle imødekommes. I en række af disse tilfælde havde kommunen blot i almindelighed henvist til, at der ikke var behov for flere restauranter med alkoholbevilling og i andre tilfælde havde en kommune erklæret sig som principiel modstander af, at der blev givet alkoholbevilling til øl- og vinstuer (bodega'er), cafeterier eller grill-barer.

Odense, den 6. maj 1976.

T. Haarløv.